

mig, at sige et Par Ord til det ærede Medlem for Hjørring Amt's 5te Valgkreds (Bertelsen). Det ærede Medlem mindede mig om, at jeg havde erkendt, at dette var en Sag, som Staten burde tage sig af; det behøver det ærede Medlem ikke at minde mig om; det bærer jo Lovforslaget, som det foreligger fra Regjeringens Haand, Spor af, og man ser det af hele den Maade, hvorpaa man har taget dette Spørgsmaal op. Det ærede Medlem mindede mig om, at jeg havde talt fra et almindeligt Standpunkt og ikke stillet mig paa et særligt Landbostandpunkt. Ja vel, men her kommer det ogsaa an paa, at vi enes om, hvad der er et almindeligt Standpunkt, og hvad der er et Landbostandpunkt. Den Argumentation, det ærede Medlem her anvendte overfor mig, overbeviste mig virkelig ikke. Det kan godt være, at der har været enkelte Tilfælde, hvor Nogen ikke har kunnet maatte en Sag, som de have forsløst paa, medens Andre have kunnet magte den; det beror paa Tilfældigheder, paa Forhold, navnlig paa økonomiske Forhold. Det gaar her, som saa ofte, at man af slige Forsøg ikke kan ulede nogen almindelig Regel. Jeg hævder atter, at naar vi tage Sagen i det Hele og Store, saa tror jeg, at det ærede Medlem, der er fortrolig med Landbostandpunktene, ikke kan sige, at vi hidtil i Virkeligheden med alvorlig Opmærksomhed fra Landbostandens Side have forfulgt denne Sygdom, have skredet ind mod den med de Midler, vi have. Derfor er det ganske naturligt, at man nu træder hjælpende til for at skride ind derimod. Nu kræver det ærede Medlem, at vi strax skulle gaa over til Statstilbud, skulle gjøre Alt for Statens Regning, og regner saa ud, at det kan konvenere de Vedkommende. Ja selvfølgelig konvenerer det Enhver, som eier Kreaturer, altsaa ogsaa mig, hvis jeg eier Kreaturer; men Spørgsmaalet er, om man vil tage Konsekvenserne i den Retning, men det tror jeg ikke er Tilfældet; det kan man ikke. Man maa først se, hvad Beti man kan komme gennem passende Støtte fra Statens Side og ogsaa ved passende Støtte paa andre Maader lige overfor Udsørfel. Hvor man mener, at der skal skrives ind, maa man først se, om det, der foreslaas i Regjeringens forslag, som ikke er uden Betydning, ikke kan føre os nærmere til Maalet. Billighed kræver, at Landbruget selv sætter sig noget i Bevægelse, og at ikke det første Skridt, der gjøres, er, at nu skal Staten overtage det Hele. Jeg vedkender mig mine Yrtringer fra sidst i den Anledning; men man kan virkelig ikke paa den Maade overlade det til hver enkelt Mand, at han kan sige: Nu har jeg et Krea-

tur, jeg tror feiler Noget, og saa sender jeg Bud efter Politimesteren, og hvis det saa viser sig, at det er lygt, skal det slaas ned! Er Landeplagen saa stor, Sagen saa alvorlig — hvad jeg ikke tror — at man maa skride ind, saa maa man slaa ind paa en anden Vej, gjøre det paa en Gang, stoppe Omfætningen og sige: Nu skal det slaas ned! Det ærede Medlem sagde selv med Hensyn til Brugsyrene i Anledning af en Hestemelse, der staar et eller andet Sted i Lovforslaget, at man vidste godt, at saadanne Dyr kunne benyttes i længere Tid, kunne malkes og fedes, uagtet det er smittet af Tuberkulose. Hvorfor i Alverden skal man saa slag det ned, naar Gieren kan stille sig af med Dyret paa en anden fornøftig Maade, som han kan være tjent med? Saa forekommer det mig, at der ikke er mindste Grund til at træffe en saadan Foranstaltning. Dette skal ikke forstaas saaledes, som om jeg ikke vil bekæmpe Tuberkulosen. Det veed det ærede Medlem, jeg er villig til, men jeg kan ikke gaa det ærede Medlems Vej, fordi jeg mener, det er urigtigt at gaa den Vej. Det ærede Medlem gjentog sin Stræf for Politi og Gendarmer, og for at der var givet Politiet ny Myndighed; men Politimesterens Stilling er ikke væsentlig ændret, maaske paa enkelte Punkter, idet han kan sige: Nu maa de og de Foranstaltninger træffes. Der er forskellig Modalitet i den Maade, hvorpaa det sker, men i Principet har Politimesteren den samme Stilling som tidligere. Saa siger det ærede Medlem, at han kommer til at staa under Politi og Gendarmer, men det er ikke Tilfældet. Det ærede Medlem har ikke andet Politi at gjøre med end Veterinærpolitiet, Dyrlægen og Politimesteren, og hvem Politimesteren bruger til at gaa Bud for sig, til at iværksætte Foranstaltningerne, og det kan det ærede Medlem ikke sidde her og forbyde ham at gjøre. Han maa naturligvis bruge de Kræfter, han har, og det vil lidt være Sognekogden, det kan det ærede Medlem ikke fratage ham Ret til. Det bliver de underordnede Funktionærer, Sognekogderne, som til en vis Grad komme til at handle paa egen Haand — Andre kunne ikke gjøre det, saa det ærede Medlem behøver ikke at være hange i den Retning. Jeg ser her bort fra den Uenighed, der er imellem de ærede Herrer og Udvalg, som angaar mig mindre, da jeg hverten finder det ene eller det andet Forslag heldigt og ikke kan erkende Underændringsforslagene som en Forbedring, men snarere som værre, og det forekommer mig at være det Rigtige, at man nogenlunde tager den forrige Behandling til